

Afzender: Dany Taelman
Ambachtenstraat 55 - 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 30, Nummer 4
oktober-november-december 2024
Afgiftekantoor: 8930 Menen

Aan:

De Vogel Van Papier ook op het internet,
met nog veel meer foto's in kleur

www.vogelvanpapier.be

IN DIT NUMMER:

1.	Kerstbrief	2
2.	Wel en Wee...	4
3.	Ecuador-weetjes, geschreven door Annie en Nadine	18
4.	Aankondigingen	21
5.	Praktische informatie	23

Kerstbrief

Dag allemaal,

Dit jaar schrijf ik deze kerstbrief op 6 december, op zoek naar 't kindje Jezus op de dag van Sinterklaas. Deze dag is ook de feestdag van Quito, een vrije dag met tijd om een beetje te mijmeren: Wie worden dit jaar onze kerstekindjes, kinderen die ons hart beroerden tijdens het voorbije jaar?

Gael, het zoontje van Anahi, is ondertussen 4 maanden oud. Toen Anahi bijna twintig jaar geleden te vroeg geboren werd, woonden zij en haar mama gedurende twee maand bij ons thuis. Haar mama, Margarita, is nu pas 38 jaar oud. Ze kreeg haar eerste kind toen ze dertien was. Zwanger door misbruik, hulpeloos en in de war kwam ze in Tapori terecht. We gingen samen op weg, nu eens intens, dan weer van op afstand, nu eens goed, dan eens minder goed. Door veel wel en wee samen zijn we een beetje familie van elkaar geworden, en zo werd ik dit jaar nog eens “meetjelap”. Gael is een blij kind en Anahi kwetsbaar verwonderd.

In de Vogel van Papier van maart vertelde ik over Grace. In december 2023 kwam haar mama hulp vragen in Tapori. Grace was tien jaar oud, heel mager en bleek, zonder fut, bijna doorschijnend. Ze woog amper 11 kilogram. Dokters zeiden dat ze een rare leverziekte had, dat ze een speciaal dieet moest volgen, dat ze misschien dood zou gaan... Haar ouders zeiden dat ze tot een jaar geleden ondanks de hersenverlamming een blij en aanwezig meisje was, dat ze goed at en dronk. Maar ze kreeg erge buikpijn, ging niet meer naar het toilet, en ze at bijna niets meer... Enkele avonden studiewerk van het ganse medische dossier later wisten we dat haar schildklier bijna niet meer werkte, en dat ze daardoor heel erg verstopt was geraakt, waardoor ze erge krampen had en niet meer at... De medicatie werd opgestart en de symptomen verdwenen... Nu is Grace weer dat blije en aanwezige meisje, dat weer goed eet en drinkt. Ze weegt ondertussen 18 kg en sinds een goede maand komt ze naar het klasje in Tapori. Haar mama schreef me vorige dinsdagavond: “Grace is zo blij thuisgekomen deze middag. We zijn allemaal zo blij!”. Nu geniet ik ook van haar pientere en nieuwsgierig blik, dankbaar voor mooi eenvoudig leven.

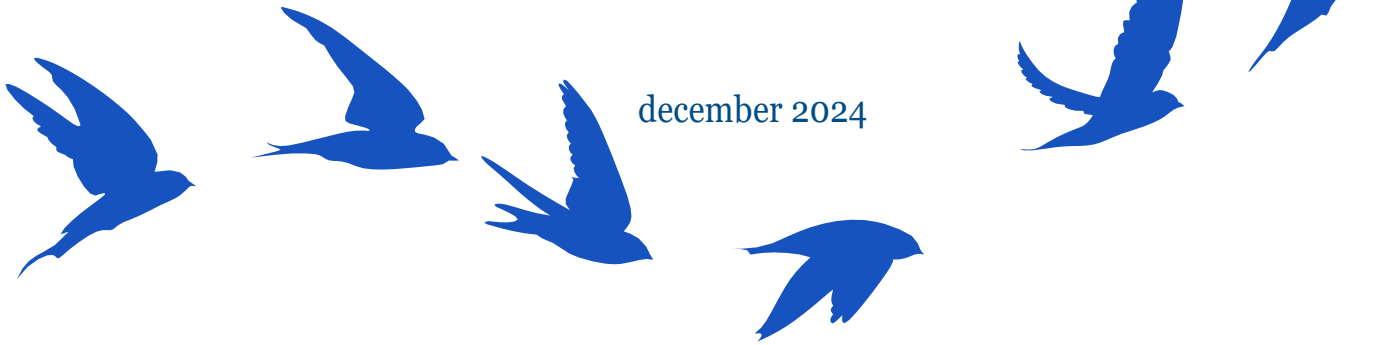
Ik hoop dat de blik in de ogen van Ezequiel, een kindje van bijna twee jaar oud, binnenkort ook weer straalt. Nu is die blik dof, en zijn huid is droog en zit vol korstjes. Een warm badje en wat lekker ruikende olie zouden hem zo'n deugd doen. En melk met wat honing, een bord groentesoep, wat linzen met wortels zouden beter zijn dan de boterham met Coca-Cola of het zakje chips dat hij 's middags op straat op eet, terwijl zijn vader en moeder waterijsjes verkopen. Zijn vader maakt zich zorgen omdat hij bijna niets meer ziet: "ik kan de rode waterijsjes niet goed meer onderscheiden van de groene". Hij werd geboren met cataract in beide ogen. Tijdens zijn kinderjaren kreeg hij wel een behandeling, maar het liep toch fout. Binnenkort is hij helemaal blind. De mama van Ezequiel, ja, zo heet hij echt, is nu 18. Ze is heel mager en het voortduwen van het ijskarretje, met haar baby op haar rug, valt zwaar. Ik vroeg hen of ze van iets dromen, voor henzelf of voor hun kind... Toen viel een lange stilte...

Men zegt dat de wijsheid met de jaren komt..., al lijken er door de jaren heen steeds meer vragen zonder antwoord te zijn. Nog niet zo lang geleden vroeg iemand me: "Word je niet moedeloos van altijd maar nieuwe trieste verhalen?". Nee hoor, want soms keert het tij en zorgen stralende blikken voor tranen van geluk en dankbaarheid. En al die kleine lichtjes zorgden ervoor dat we ook dit jaar vol overgave konden voortstappen op onze weg. "By the way" fonkelden er hier de voorbije maanden wel extra veel kleine lichtjes... kaarslichtjes in heel veel huizen... Hierover verder meer in Wel en Wee, dat deze keer misschien beter "mens erger je niet" heet. Want de rode draad doorheen mijn vertellingen zijn deze keer de electriciteitspannes die ons sinds september in de ban houden. Je zal versteld staan van de vindingrijkheid van de Ecuadoranen om de energiecrisis het hoofd te bieden!!!

We wensen jullie van harte Zalig Kerstmis en Gelukkig Nieuwjaar, vol lichtjes en warmte.
Inge en Saulo, onze kinderen en alle mensen van Taporí.
6 december 2024.

Wel en Wee

december 2024

Woensdag 18 september: Bij gevaar: fluiten!

Pfff... de voorbije dagen is de electriciteit in het ganse land gedurende vele uren uitgevallen. De enige uitleg die we krijgen is dat de rivieren en de stuwmereën droog staan en daarom werken de waterkrachtcentrales niet. Het heeft hier inderdaad de laatste maanden niet veel geregend. Maar of dat nu echt de reden van die nationale stroomonderbrekingen is? Nu goed, we hebben kaarsen in huis gehaald en letten er op dat de laptops opgeladen zijn. We trekken onze plan wel.

't Is erger voor de mensen die afhankelijk zijn van elektriciteit om te kunnen werken. Neem nu een huismoeder die een klein naaiateliertje heeft, of een lasser, of al de mensen die 's avonds op straat eten verkopen... Nu is het pikkedonker, want ook de straatverlichting valt uit. Dus blijft iedereen thuis, want in 't pikkedonker zouden er meer overvallen gebeuren.

En hoe moet je in dat geval de politie verwittigen, want zonder elektriciteit is er ook geen telefoon of internet. Zelfs het nummer 101 is onbereikbaar. En de wijkalarmen werken door gebrek aan stroom ook niet... Geen paniek, geen nood: de politie is onze vriend en die gaf hierover gisteren een persconferentie met een heel origineel idee. Ik vertaal hier letterlijk:

"Gezien er geen elektriciteit is en de wijkalarmen daardoor niet werken, raden wij, de mensen van de Nationale Politie, iedereen aan om een fluitje aan te schaffen. Bij gevaar kan men dan verschillende keren op het fluitje blazen. De politieagenten kennen dit en weten dat dit een goede manier kan zijn om alarm te slaan." (<https://www.primicias.ec/seguridad/policia-silbato-alarmas-apagones-toques-queda-ecuador-79009/>)

Voilà, eenvoudiger is het niet... Je kan je voorstellen wat je 's anderendaags op alle kruispunten kon kopen: Fluitjes van een cent!!! Lawaai dat er gemaakt werd, en er werd ook veel gelachen... En de politiecommandant die de persconferentie gaf, die heeft voorgoed zijn bijnaam: "Fluitje van een cent"!!! We zijn toch echt in het land van Pippo...

Donderdag 26 september: Dokter in de Genees-, Heel- en Verloskunde, Ingenieur en Brouwer...!

Lang geleden, toen de post hier nog werkte, mocht ik om de veertien dagen in Zambiza naar een kantoorje gaan waar een mevrouw de post bewaarde en uitdeelde. Die mevrouw keek me in het begin altijd heel bewonderenswaardig aan, zodanig dat ik er ongemakkelijk van werd. Ik wist niet hoe dat kwam, tot ze me op een dag aansprak: "Mag ik u iets vragen? Hoe heeft u dat gedaan om op zo jonge leeftijd al twee diploma's te hebben?"

Ik begreep het niet, maar Saulo zijne frank viel al snel: Op de enveloppes die uit België kwamen stond soms "Dokter Inge Debrouwere". Niet iedereen schrijft altijd even mooi... en de postbode-mevrouw las "Dokter Ing.", waarbij "Ing." de afkorting voor ingenieur is. Voor haar was ik dus op 25-jarige leeftijd een genie... dokter en ingenieur. Toen we uitlegden dat Inge mijn naam is en dat die niets met ingenieurs te maken heeft, werd er nogal gelachen, temeer toen Saulo vertelde wat mijn achternaam betekent... Een grappig moment...

Maar enkele dagen geleden zorgden mijn "titels" voor een minder mooie ervaring: Toen ik ook vele jaren geleden mijn doktersdiploma hier in Quito aan de Katholieke Universiteit revalideerde, was er een probleem met de vertaling van de titel die op mijn Belgisch diploma staat: "Dokter in de Heel-, Genees- en Verloskunde". We deden alle pogingen om duidelijk te maken dat die gelijk staat met huisarts... Maar gene moyen, die titel zou en moest letterlijk vertaald worden. Daarom staat op mijn stempel hier "Medicina Interna, Cirugia y Obstetricia". Voor zover ik weet maakt nog nooit iemand hierover een opmerking.

Maar vorige week was het prijs: Ik stuurde een nog geen zeven maand zwangere vrouw met hoge bloeddruk en bij wie het kindje niet goed groeide met een verwijsbriefje naar het ziekenhuis. De dokter die op de spoeddienst van wacht was en de nacht ervoor waarschijnlijk weinig of niet geslapen had, las het verwijsbriefje en schoot in een “wroede colere”: “Wie is die charlatan die zegt superspecialist te zijn. Weer zo’n buitenlander die hier ons werk komt afnemen. Ze heeft voorzeker niet eens het diploma van arts...” Hij onderzocht de vrouw, zei dat ze helemaal geen probleem had en stuurde haar terug naar huis... Rusten zou voldoende zijn...

Twee dagen later werd ze in allerijl in het ziekenhuis opgenomen met zwangerschapsvergiftiging. Het kindje werd ternauwernood geboren. Het ligt nog altijd in de couveuse en kreeg ondertussen al twee wisseltransfusies omdat het te geel werd door teveel bilirubine in het bloed. Die bilirubine kan de hersenen van de baby aantasten en hersenverlamming veroorzaken. Had die dokter zich niet geconcentreerd op mijn “naam”, dan had hij die vrouw misschien toch opgenomen om haar te stabiliseren en de longgrijping van de baby te stimuleren. Dan was de geboorte misschien beter verlopen. Of misschien was ik met mijn naam alleen maar de kop van jut en is die spoedarts zijn “titel” niet waard. In alle geval, moraal van het verhaal: De titel maakt de man of de vrouw niet... Even diep ademhalen... en stille voortdoen...

Maandag 21 oktober: Kantklossen in tijden zonder electriciek!

Wie had dat ooit gedacht: Een goeie veertig jaar geleden leerde ik in Moorsele kantklossen, bij Annie Van Craeynest. Ik was om horen een stille maar vlijtige leerling. Een goeie tien jaar later bracht ik mijn klosjes, kussen en houten staander die mijn vader maakte mee naar Ecuador. Ooit zou dat nog wel eens van pas komen, want ik klostte graag. Nu en dan “roefelde” ik even met mijn handen door de houten klosjes, want dat geluid hoor ik graag. Maar klossen... dat kwam er nog niet van.

In het voorjaar kreeg ik een mail van twee mensen die vroegen om in Taporí vrijwilligerswerk te mogen doen. Nadine was logopediste en zou kunnen meehelpen met communicatiehulpmiddelen in het kleuterklasje. En Annie kon goed handwerken, naaien, en ook ... kantklossen. Ik schreef terug dat ze allebei heel welkom waren, dat ik als tiener ook had leren kantklossen en dat mijn klosjes hier in Ecuador waren... Toen Nadine en Annie van iemand hoorden dat ik afkomstig ben van Moorsele vielen alle puzzelstukjes in elkaar: Annie bleek mijn eigenste goede kantkloslerares te zijn, en het idee om hier een cursus te organiseren was geboren. Zo’n mooie samenloop van omstandigheden en toeval!

Ik toonde in september op een Taporivergadering hoe het kantklossen in elkaar zat. Sommigen keken verbaasd, verbouwereerd en ongelovig. Anderen waren nieuwsgierig en wilden het proberen. Vandaag is de cursus gestart. Ik ben benieuwd en het geluid van de klosjes maakt me blij... Mooie dingen maken, fijn en bijzonder, ver weg van technologie en bandwerk. Je kan zelfs klossen zonder elektriciteit, desnoods bij kaarslicht. Annie kan er ondertussen van meespreken. Ik zou het zelfs een beetje “zachtaardige revolutie” durven noemen...

Zondag 27 oktober: Geen elektriciteit? Dat is dan een uur minder naar school en weinig of geen huiswerk!

Ondertussen zijn we een goeie maand verder... en er zijn nog altijd elektriciteits-rantsoeneringen... tot 14 uur per dag, verdeeld in twee blokken, maar zonder enige logica en verschillend van dag tot dag. Zo is het bijna onmogelijk om je werk een beetje op voorhand te plannen. Stel je dat eens voor in een fabriek of een school. De ziekenhuizen blijven gelukkig gespaard, maar een tandarts in een private praktijk, mensen met een longaandoening die thuis een zuurstofconcentrator gebruiken...

Veel mensen worden boos... Ik ook... maar ik ben vooral triest... Hoe is dat nu in godsnaam zo ver kunnen komen. Hoe is het mogelijk dat er geen nationaal energie-plan bestaat waarin men rekening houdt met droge perioden. Wat doen al die mensen door de jaren heen in het Ministerie van Energie? De officiële reden van de blijvende rantsoenering blijft: “Het regent niet en de grootste waterkrachtcentrale van het land ligt helemaal plat”. Maar het is verre van alleen dat. Want er zouden stuwdammen zijn die slecht gebouwd zijn, die nooit gewerkt hebben, die in een vorig beleid bijna klaar waren maar in een volgend beleid niet afgewerkt werden. En de mensen gebruiken almaar meer en meer energie. En private ondernemers komen niet tot een akkoord met de overheid ivm de energieprijzen...

Zo kan het pingpongspel over wiens schuld het is nog lang doorgaan. Maar in conclusie... het gaat over slecht, heel slecht beleid, zonder een plan op lange termijn waar iedereen wel bij zou varen... Het gaat ook over ieder voor zich en over corruptie... En misschien is het wel omwille van die corruptie dat de mensen die hier wel iets aan zouden kunnen doen hun handen afhouden van deze rotte pot ellende... Triest triest triest...

Je zou nog kunnen denken dat deze crisis een groeikans kan zijn... een kans om een goed, divers en klimaatvriendelijk energieplan uit te denken, voor te stellen en uit te bouwen... goed voor mens en natuur... Want in Ecuador schijnt de zon heel veel, en het waait hier ook geregeld goed... Ik weet dat dat geen eenvoudige klus is, maar als dat in andere landen kan, dan moet dat hier toch ook kunnen? Maar nee, we zien en horen voorlopig alleen maar kortetermijn-oplossingen, en dat is onder andere, althans voor wie daarvoor geld heeft, de aankoop van een generator die op diesel draait... Ze worden in grote getale ingevoerd uit China, en ze draaien vooral aan de fabrieken en aan de grote winkelcentra... Ze maken heel veel lawaai, stinken en braken zwarte rook uit... Lang leve het klimaat...!

Er wordt ook aangemaand om energie te besparen, en om het goede voorbeeld te geven bedachten de mensen van het Ministerie van Onderwijs het volgende. Ik vertaal opnieuw letterlijk, want op den duur geloven jullie me misschien niet meer:

“Omwille van de stroomonderbrekingen van 14 uur per dag door de energiecrisis in Ecuador meldt het Ministerie van Onderwijs dat de leerkrachten van alle scholen “nuttige maar korte huiswerktaken” zullen geven. Het is de bedoeling dat leerlingen hun taak kunnen maken met middelen die thuis beschikbaar zijn en waarvoor geen elektriciteit of internet nodig is.”

(<https://www.primicias.ec/sociedad/crisis-electrica-ecuador-tareas-corta-duracion-ministerio-educacion-82092/>)

De schooluren werden ook aangepast: Wie in het voormiddagregime studeert, normaalgezien van 7.00 tot 12.30 uur, die mag een uurtje langer slapen. Het namiddagregime begint op het gewone uur, zijnde 13.00 uur, maar eindigt een uurtje vroeger, 17.00 ipv 18.00 uur, kwestie van voor het donker thuis te zijn. En de avondschool, waar volwassenen hun diploma van de lagere of middelbare school kunnen behalen, die blijft tot nader bericht gesloten en wordt vervangen door digitaal onderwijs... als je tenminste elektriek en internet hebt!

Hoe is dat nu toch mogelijk: Alsof voor huiswerk altijd elektriciteit nodig is! Zijn er dan geen schriften, potloden en leesboeken meer? En een uur minder les, of zelfs geen les... daar wordt toch niemand slimmer van? Kinderen in de lagere school zouden in de les natuurkunde misschien kunnen leren hoe met een serresysteem water met zonne-energie opgewarmd kan worden. En tijdens de fysicales zouden jongeren kunnen leren hoe ze met een windmolen energie kunnen opladen... 't Zou mooi zijn om op alle daken van de huizen zo'n windmolen te zien draaien. En in de fitnesscentra zouden wat dynamo's op de fietsen ervoor kunnen zorgen dat de batterijen van lampen opgeladen worden... Ik beweer nu niet dat dit allemaal parate kennis voor iedereen is. Maar de mensen van het Ministerie van Onderwijs zouden toch snel zo'n cursus in elkaar kunnen steken samen met de mensen van het Ministerie van Energie? Maar jullie denken nu voorzeker: Don Quichote is hier weer bezig...

Woensdag 30 oktober: nieuwe aanwinsten

Ik had nog niet verteld dat in de zomer de consultatieruimte “opgekalefaterd” werd. De aanleiding daartoe was het feit dat onze Tapori-buren hun huis verdieping per verdieping groter maakten. Dat zorgt voor almaar meer bewoners en ook voor meer lawaai: geroep van mensen, muziek in alle soorten en genres en geblaf van honden. Dat is niet bepaald aangenaam tijdens een doktersraadpleging. We vroegen aan onze buren wat meer respect, maar zonder resultaat, want de huurders veranderen om de haverklap. Een oplossing was... het zetten van een binnenmuur in de consultatieruimte. Dat kon gebeuren tijdens de zomervakantie.

Groot was mijn verrassing toen ik begin september de deur van de raadpleging opendeed: Alle muren waren “opgedaan”, mooi wit, met helder licht aan het plafond! Schitterend! Eigenlijk had ik door de jaren heen niet gemerkt hoe alles toch wel wat verouderd was geraakt. Nu is het heel aangenaam werken in die nieuwe ruimte. En de patiënten die binnenkomen, kijken ook telkens op: Zo mooi, zo licht!

Onze onderzoekstafel, ondertussen ook bijna 30 jaar oud, stak dan wel wat af. En al langer is het nodig om de tafel te kunnen verhogen of verlagen om patiënten er gemakkelijker op en af te krijgen. Want er gebeurden al enkele keren bijna ongelukken met het voetopstapje. Maar we vonden geen goed alternatief, want de tafel op zich is nuttig voor alle vormen van onderzoek en behandeling. Tot Sandra, onze tandarts, plots zei: Ik ken een mekaneiker die wel een oplossing zal vinden. En dat was ook zo: Hij plaatste onder de onderzoekstafel een krik, ja, een autokrik met een hefboomsysteem! Hij gaf de tafel ook een nieuwe bekleding en zo ziet alles er weer piekfijn uit. Zeg nu nog eens dat de Ecuadoranen niet ingenieus zijn!

En niet alleen de consultatieruimte kreeg een make-over. Buiten kwam er een nestschommel, zalig voor de kinderen van het kleuterklasje die niet op een gewone schommel kunnen zitten en ook voor anderen die even rustig willen wiegen. En we kregen ook een “scooter”, een laag rolstoeltje waarmee kinderen met een motorische beperking al van kleinsaf kunnen leren om zich zelf voort te bewegen. Dat kon allemaal met de hulp van lieve mensen die een duit in het zakje deden, waarvoor heel hartelijk dank!

Donderdag 31 oktober: Verboden te werken wegens “Elektrisch verlof”!

Voilà, we gaan verder met het lijstje “overheids-antwoorden op de energiecrisis”, deze keer aan de vooravond van één van de langere officiële vakantieperiodes hier in Ecuador. Sinds jaar en dag wordt hier op 1 november niet Allerheiligen maar wel de feestdag van Cuenca gevierd. En op 2 november wordt er op de kerkhoven gebeden, gegeten, serenades gebracht, getreurd en gekeuveld. Er wordt die dagen ook in familie veel brood gebakken en colada morada gedronken.

Dit jaar werd het een verlengd weekend van vier... neen, plotseling vijf dagen! Want op 27 oktober kondigde het Ministerie van Arbeid plots een “feriado electrico” aan. Nu fluiten jullie oren zeker: We kregen plots een dag “elektrisch verlof”! Het bericht luidde als volgt:

“Het Ministerie van Arbeid kondigt de verplichte opschorting van de werkuren op 31 oktober aan. Die opschorting geldt zowel voor de openbare als voor de private sector. Het is te zeggen: zowel de werknemers van de openbare diensten als van de private ondernemingen moeten verplicht rusten op die dag, de dag voor de officiële vakantie die loopt van 1 tot en met 4 november. De manier waarop de werkuren van 31 oktober gerecupereerd zullen worden zal ten gepaste tijde aangekondigd worden.” (<https://www.primicias.ec/economia/feriado-suspension-jornada-laboral-ecuador-obligatoria-publico-privado-82142/>)

Voilà, om geen elektriciteit te verbruiken moeten we nu allemaal verplicht rusten. Verboden te werken! In normale omstandigheden zouden veel mensen misschien wel blij zijn met een extra vakantiedag... Maar al snel klonk er overal gemor: Niet werken betekent voor veel mensen niet eten, want ze leven van dag tot dag. En stel je voor wat dit betekent voor de industrie, voor het transport van goederen,... Nog even liet de president op zijn twitter-account weten dat die extra dag een extra boost zou geven aan het nationaal toerisme... Maar hoe kan je op vakantie gaan, als er nauwelijks geld is om te eten...

Gelukkig zag ik vandaag een eerste blijk van burgerlijke ongehoorzaamheid... Want ondanks het feit dat die extra vakantiedag per “presidentieel decreet” verplicht was, waren de meeste mensen aan het werk, in de bedrijven en de ateliers, op straat, en zelfs in openbare diensten als de burgerlijke stand. En ook in Tapori veegden we het decreet aan onze broek, en werkten we gewoon verder...

Dinsdag 5 november: Zorgnet-Icuro gaf groen licht voor de tweede fase

Heel goed nieuws vandaag. Marleen, die deel uitmaakt van de solidariteitsgroep van het AZ Voorkempen, stelde op een vergadering bij Zorgnet-Icuro ons halftijds verslag over het project “Tussen schip en wal, zorg voor jongeren met lichte verstandelijke beperking” voor. We werkten het voorbije jaar aan directe zorg, vooral dan diagnoses, en aan sensibilisering en vorming over de problemen die we bij deze groep mensen vaststellen. Er is nog een lange weg

te gaan, maar om horen waren de mensen van Zorgnet-Icuro tevreden over wat we deden en zegden ze ons de projectsubsidie voor het tweede werkjaar toe. Zo kreeg ik daarnet van Marleen een heel blij telefoontje. Dankbaar voor alle hulp en vertrouwen zullen we vastberaden aan dit project verderwerken. Wie graag dat tussentijds verslag wil zien, mag me gerust een berichtje sturen. Ik stuur de powerpoint dan graag door.

Zondag 10 november: Lang leve de passe-vite!

Vandaag maakte ik soep van kikkererwten, aardappelen en prei, naar een recept van Jamie Oliver, mooi afgewerkt met peterselie en parmesaankaas, lekker en gezond. Nu zegt het recept dat je naar eigen goesting een deel van de soep kan mixen. Maar er was geen... Jaren geleden bracht ik een passe-vite mee uit België. Die doet nu goed dienst. We maakten er een videotje van en stuurden dat naar vrienden en familie. De passe-vite is maar weinig gekend in de Ecuadoraanse keukens en er was veel interesse en nieuwsgierigheid. Misschien kunnen we een groot lot uit België invoeren. Verkoop verzekerd!

Zo blijven we alternatieven zoeken en proberen we er de positieve noot in te houden. Maar ik moet eerlijk zijn: Geen elektriciteit tot veertien uur per dag, waarbij wekenlang 's avonds geen licht... Ik begin het ook op mijn heupen te krijgen. Avondeten bij kaarslicht mag dan wel romantisch zijn, het vraagt extra inspanning van de ogen. En als ik naar een andere plek in huis moet, ga ik liever mijn ogen dicht. Met de ogen open word ik duizelig. Gelukkig ligt bijna alles in ons huisje ordentelijk op zijn plaats... want voor sloddervossen is de uitdaging nog groter om blindelings alles terug te vinden. Het doet me soms denken aan de mensen die echt blind zijn... En ik dacht ook al enkele keren terug aan het boek "De stad van de blinden" van Jose Saramago... Ik verlang en hoop toch dat verstandige mensen onze energiecrisis helpen oplossen, en niet alleen maar wachten tot de goden ons goed gestemd zijn en het hier weer regent...

Dinsdag 12 november: Ongelukkigendag

Het moest ervan komen... Brand in het huis van Marcela. Deze morgen kreeg ik een kort berichtje van Zara, de zus van Marcela: “Er is iets ergs gebeurd. Ons huis is gisterenavond afgebrand. Marcela liet een kaars branden. Alles is kapot”. Marcela is een jonge vrouw met lichte verstandelijke beperking en gedragsstoornissen. Ze is een kleuter in het lichaam van een jonge vrouw, lijdt aan cleptomanie en laat zich verleiden door elke man die ook maar enige interesse in haar toont. Haar moeder is acht jaar geleden plots gestorven. En het lukt haar vader niet om het gezin draaiende te houden. Er wordt alleen rijst met kaas gegeten, nooit allemaal tesamen aan tafel. Marcela loopt vaak weg, ook 's avonds en 's nachts. Dat gebeurde gisterenavond ook... En ze vergat de kaars die haar kamertje verlichtte uit te blazen. In een mum van tijd stond alles in lichterlaaie.

Vorige zaterdag nog ging ik met Zara mee naar haar diploma-uitreiking. Ze volgde een cursus dierenverzorging, een tijd waarin ze heropleefde. Nu zou ze werk zoeken, maar de schrik om terug in een zwart gat te zinken zoals tevoren lag om de hoek op de loer, vertelde ze...

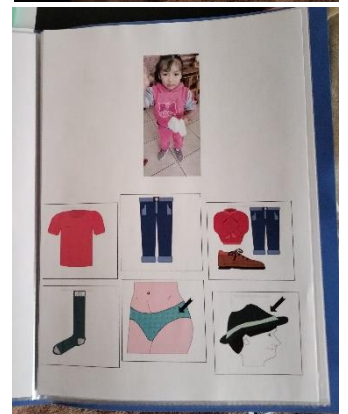
Ik reed deze avond met Ximena naar hun huisje. Zara was samen met haar vader en nog enkele andere mensen brokstukken en half afgebrande meubels aan het opruimen. Ze was heel hard en boos... “Marcela heeft weer voor miserie gezorgd”... Ruw wilde ze twee half verbrande foto's in een zak steken om weg te gooien... Het waren twee familiefoto's, één van haar vader en haar moeder, en de andere van vier van de acht kinderen toen ze nog klein waren... Ik heb de zak met de half verbrande kaders mee naar huis genomen...

Met zorg hebben we het roet ervan gehaald en de gezichten werden weer zichtbaar... Met artificiële intelligentie zou het moeten lukken om nieuwe foto's te maken... één van de weinige tastbare herinneringen aan haar moeder en aan haar kindertijd...

Donderdag 14 november: Habla conmigo...

Ik vertelde enige tijd geleden al over Annie en Nadine die nu voor enkele weken als vrijwilliger meehelpen in Tapori. Die uitwisseling van kennis en ervaring is steeds opnieuw boeiend, temeer omdat we altijd proberen om interesses en noden met elkaar te verbinden. Nadine werkte vroeger als logopediste met kinderen met een beperking. Ik vertelde haar

dat ik denk dat we in Tapori tekort schieten wat het gebruik van communicatie-hulpmiddelen betreft. Op het vlak van hulpmiddelen om je voort te bewegen hebben we al veel bereikt. Maar het gebruik van tekeningen, foto's en pictogrammen om datgene wat je wil zeggen verstaanbaar te maken zit echt nog in de kinderschoenen. Er werd tijdens vergaderingen al wel vaker over het gebruik van een "communicatie-boek" gesproken, maar in de praktijk zag ik daar nog maar weinig van terecht komen.

Nadine nam de taak op zich om enkele communicatie-boeken te maken en zo ouders, verzorgers en begeleiders te motiveren om ermee aan de slag te gaan. Er werden vijf kinderen uitgekozen bij wie het gebruik van zo'n boek nuttig leek. Aan de ouders werd gevraagd om foto's van familieleden, vrienden en huisdieren door te sturen. Nadine vulde de boeken aan met tekeningen of foto's van belangrijke activiteiten zoals zich aankleden en bijhorende kledingstukken, eten en drinken, etenswaren. De boeken werden in de kleuterklas geïntroduceerd.

En vandaag hadden we een vergadering met ouders en het team, waarbij Nadine nog een mooie voorstelling over het gebruik van de communicatieboeken gaf. Er kwam een mooi gesprek op gang, over verwachtingen en moeilijkheden, over kansen en kleine stapjes vooruit... Dankjewel, Nadine, om dit project op gang te trekken. We werken er zeker aan verder!

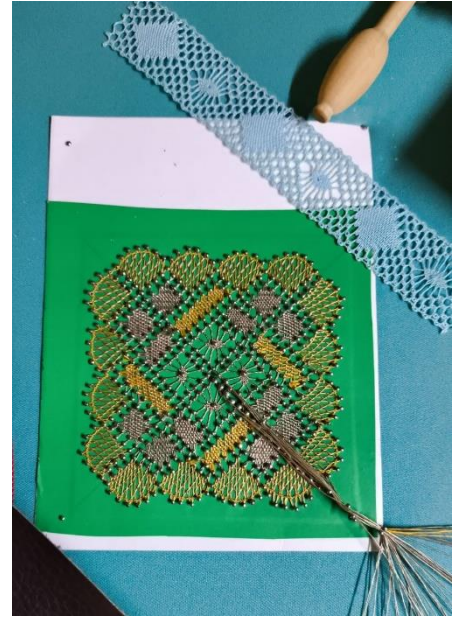

Vrijdag 15 november: Kantklosdiploma's

De kantkloscursus is een mooi succes geworden. Zeven van de negen personen die zich inschreven hielden vol en kregen de linnenslag, de netslag of halve slag, en de gewrongen slag in de vingers. In het begin werd er gezweet en gezwoegd, sommigen kregen nekpijn of kramp in de vingers. Mooi om zien was hoe jong en oud elkaar hielpen om te ontwarren en opnieuw vooruit te geraken, alles met de hulp van en onder het welziend en geduldig oog van Annie. Na de consultaties ging ik dikwijls eens kijken... en ook luisteren naar het geluid van de klosjes die weg en weer gingen. Ik was verwonderd hoe snel mooie dingetjes gemaakt werden, in mooie kleuren, ieder naar eigen smaak. 't Was zo mooi om te zien hoe draden ineengeweven werden, elkaar kruisten, even stilstonden en dan weer verdergingen... net zoals het leven is, vol ontmoetingen en belevingen...

Heel dankbaar sloten we vandaag de cursus af met een expositie, diploma-uitreiking en etentje achteraf (soep van groene-bananen-bollekes van Monica, zoals we in mei 2023 bereidden in het OC de Stekke in Moorsele). Nu gaat iedereen op eigen tempo verder. Sommigen hebben al ideeetjes om hun kantwerkjes te gebruiken of te verwerken. En zelf nam ik me voor om rond kerstmis zelf ook eens opnieuw te klossen. Ik hoop dat onze “kantklosdraadjes” elkaar blijven kruisen, Annie.

Woensdag 20 november: migratie en spierziekte

Soms is het toch een beetje veel te veel... Ximena had me nochtans voorbereid: “Vandaag staan er twee medische evaluaties op je agenda, een tweeling van vier jaar oud. Ze komen uit Venezuela en kunnen niet goed stappen.”

Enkele uren later was ik een beetje uitgeteld... Luis en Shalon zijn geboren in Colombia, in volle pandemie. Mayra, hun moeder die nu 38 jaar oud is, was zoals veel Venezolanen een jaar tevoren weggetrokken uit haar land, op zoek naar een betere toekomst voor haar en haar twee oudste kinderen die nu 21 en 15 jaar oud zijn. Ze wilde naar Ecuador komen, waar enkele familieleden zich al gevestigd hadden. Maar de pandemie zorgde ervoor dat ze langer dan gepland in Colombia bleef. Ze leerde daar haar nieuwe vriend kennen en raakte in verwachting... een tweeling. De geboorte kwam te vroeg en één van de twee kinderen lag enige tijd in de couveuse.

Na de pandemie reisde het hele gezin naar Quito. Vroeger was er in Ecuador wel werk voor migranten. Maar dat is nu veel minder geworden en de familie geraakte niet rond. Daarom besloten ze om dan toch met het ganse gezin naar de Verenigde Staten te reizen, via de illegale en beruchte Darien-route in Panama. Ze zouden in juni 2024 vertrekken. Maar in mei werd de oudste zoon van Mayra ziek. Een uitgezaaide kanker werd vastgesteld en hij wordt nu palliatief behandeld in een ziekenhuis in Quito.

Alleen de papa van de tweeling vertrok dan toch naar de Verenigde Staten. Het lukte hem snel illegaal alle grenzen over te steken en sinds augustus stuurt hij elke zaterdag geld op waarmee het ganse gezinnetje zich in Quito handhaaft.

Nu gaan de tweeling en hun halfzus hier naar school. En het was in de kleuterklas dat de juf, Silvana die vroeger nog in Taporí gewerkt heeft, opmerkte dat de motoriek van de twee jongens toch niet ok is. Ze praatte met de mama en raadde haar aan om met haar kinderen naar Taporí te komen. Patricio, Evelyn en ik evalueerden de kinderen... en we hopen alledrie dat onze klinische diagnose verkeerd is. We kwamen immers alle drie tot dezelfde voorlopige hypothese, dat beide kinderen een spierziekte hebben, mogelijks spierdystrofie van Duchenne. Ze stappen met hun voeten nogal breed open, en het is moeilijk om vanop de grond recht te staan. Springen en lopen lukt ook niet goed. Het gaat dus mogelijks om een progressieve aandoening waarbij motorische functies langzaam maar zeker achteruit gaan en er altijd maar meer zorg nodig is. En de afloop is triest... Als onze diagnose bevestigd wordt, dan wordt dat één van de moeilijkst "slechte-nieuws-gesprekken" op mijn ganse huisartsenpad...

Ik hoop zo dat we het bij het verkeerde eind hebben... Maar als het dan toch is wat we denken, ...zullen we er alles aan doen om van deze nieuwe weg het beste te maken...

Dinsdag 10 december: nog een kleine anekdote en een kerstkadoetje

Dat Ecuadoranen en in het algemeen Latino's creatief zijn, dat wisten jullie onderwijl al wel. Dat blijkt nu nog maar eens tijdens de elektriciteitspannes. Wie hier al geweest is, weet dat het verkeer in Quito nogal chaotisch kan verlopen. Nu moet je je nog eens voorstellen hoe dat gaat wanneer de verkeerslichten tijdens de verkeersspits uitvallen, niet voor eventjes, maar voor uren... Geen lichten, geen politie... geen regels... Iedereen probeert dan maar over te steken, zo ver als het lukt, zonder er rekening mee te houden of je helemaal kan oversteken of niet... Met als gevolg: iedereen rijdt zich vast en niemand kan nog door... Dat leidt tot ongelooflijke opstoppingen en geruzie... tot iemand uit zijn auto, bus of vrachtwagen stapt, en probeert om de knoop te ontwarren door andere auto's een beetje vooruit of achteruit te laten rijden... Maar probeer dan maar zelf weer eens in je auto te geraken om verder te rijden...

Dat lukt dus niet... En daar hebben de mensen die op de verkeerspunten fruit, groenten, frisdrank, ijsjes, tandpasta, handdoekjes, en nog veel meer verkopen, snel hun brood in gezien. Het verkeer regelen, dat kan iedereen, en je kan er een aardig centje mee bijverdienen. Het komt er nu op aan om met twee of drie mensen op te letten waar en wanneer de lichten uitvallen en dan snel het kruispunt in te nemen en daar het verkeer te regelen. Wie wil, kan hen vijf of tien cent geven, voor de moeite! En zo geraken we dan toch redelijk vlotjes thuis... Zo zie je maar, hoe elektriciteitspannes ook brood op de plank kunnen brengen!

Het is nu dinsdag 10 december, hoog tijd om de teksten voor de Vogel van Papier door te sturen. Ik hoop dat jullie deze nieuwsbrief nog voor Kerstmis ontvangen. Dan krijgen jullie als kerstkadoetje een videotje dat opgenomen werd in het kleuterklasje. Je vindt het op de website www.vogelvanpapier.be Het is een filmke om van te genieten, want naast alle moeilijke en trieste vertellingen zijn er gelukkig ook heel veel mooie dingen die ons blij en gelukkig maken.

Beste groeten voor iedereen!

Inge.

ECUADOR-WEETJES,

opgemerkt en beschreven door Nadine en Annie

Gedurende meer dan vier weken waren wij als vrijwilligers te gast op Tapani. “Wij”, dat zijn Annie Vancraeynest en ikzelf Nadine Verheuen. Annie gaf een cursus kantklossen aan 7 geïnteresseerden (vier jonge en drie iets minder jonge dames) en in de voormiddag was zij actief bij de ‘mapaches’ of de oudere kinderen. Ikzelf was in de voormiddag actief bij de ‘monitos’ of de kleintjes. En in de namiddag werkte ik aan een persoonlijk foto communicatieboek voor in totaal 5 kindjes die moeilijk kunnen praten. Dat was een aanzet voor een ruimer communicatieproject dat volgend jaar zal doorgaan op Tapani. Dit om heel in het kort te schetsen wat wij tijdens onze tijd in het mooie Ecuador en in het fantastische Tapani gedaan hebben, heel erg in het kort want we zouden uren lang kunnen vertellen over ons wedervaren en over hoe vriendelijk we hier ontvangen zijn en over hoe onvergetelijk onze tijd hier was...

Tijdens één van onze gesprekken opperde Inge dat we iets zouden kunnen schrijven over verschillen tussen Ecuador en België en aldus begonnen we ideetjes te verzamelen. De volgende specifieke observaties zijn hiervan de neerslag:

- In Quito kookt het water op 85°. Dat komt door de hoogte en door de zwaartekracht. Een wetenschappelijke uitleg zal ik hier niet geven, daarvoor dient Wikipedia. Maar een weetje is wel dat op de verpakkingen om bv spaghetti te koken twee kooktijden aangegeven worden, namelijk 1 voor de kust en 1 voor in het gebergte; dit hebben we niet persoonlijk gecheckt maar bij navraag konden onze gastheren dit bevestigen. Wat dit betekent voor de kooktijd van een zacht of een hard gekookt eitje hebben we ook niet uitgetest!

- Ecuadoranen vieren Nieuwjaar in een gele onderbroek! want dit zou geluk verzekeren voor een gans jaar. En de mannen verkleden zich dan als ‘weduwen’ omdat ze zich op die manier meer vrijheden zouden kunnen veroorloven?! Wat we ons hierbij moeten voorstellen is mij niet geheel duidelijk, het lijkt mij ook niet erg ‘woke’ of vrouwvriendelijk, nietwaar.

- In Tapori viel ons op dat Vivi, die in het kantoor werkt altijd vrij warm gekleed ging, met een warme trui of een wollen poncho over haar schouders... Bij navraag blijkt dat vrouwen die borstvoeding geven op die manier hun melk 'warm' houden en zo hun baby meer dan voldoende voorzien van overvloedig veel warme melk!

- In Ecuador hebben ze enorm hoge verkeersdrempels, op de meest onverwachte plaatsen, soms aangekondigd door een onopvallend verkeersbord langs de kant van de weg. Ze noemen dat hier "rompe-velocidades", snelheidsbrekers... Maar de Ecuadoranen noemen ze ook "rompe-muertos", en het wordt nog mooier: Het zijn ook "chapas acostados" of nog beter "chapas muertos"... En raad eens wat "chapas" zijn? Het zijn de "flikken"! Deze termen zijn effectief wijd verbreid. Iedereen kent ze en weet ook dat je die "chapas" best vermijdt...
- De afwas wordt hier niet in een teiltje of in een afwasbak gedaan... Neen, de Ecuadoranen doen de afwas onder een lopende kraan! Ook afdrogen kennen ze niet, net zoals ze geen keukenhanddoeken hebben... De afwas wordt netjes en kunstig opgestapeld en aldus te drogen gelegd... Warm water is niet echt een must, het kan perfect met koud water... Voor moeilijker afwas wordt wel een sponsje annex afwasproduct voorzien!
- Op straat zeggen de Ecuadoranen altijd goeiedag tegen elkaar, ook tegen vreemden en buitenlanders. Dat klinkt als volgt: Buenos dias, buenas tardes, buenas noches... of ook gewoon buenas (als afkorting). Aldus kunnen we besluiten dat de Ecuadorianen een uiterst vriendelijk volk zijn! *(Nvdr: De aandachtige lezers zullen zeker opmerken dat je niet alleen een "goeiedag" krijgt... maar ineens veel "goeiedagen"!)*
- De Ecuadoranen gebruiken ongelooflijk veel verkleinwoordjes! Mijn favoriete woordje is "ahorita". Het wordt heel veel gebruikt en klinkt als "aorita" of "aurita". Ik deed er toch een tijdje over vooraleer de betekenis van dit tussenvoegsel begreep, want het is het verkleinwoord van "ahora" wat "nu" betekent. Vrij vertaald is het dan een beetje gelijk aan "un ratito": een momentje of eventjes. En er is ook "aguita" of een watertje, er is een fotito of een fotootje, er zijn mamita en papito, chiquitita, momentito, perrito enz... Vooral ook bij de voornamen worden koosnaampjes gebruikt: Marcelito en Juanito en voor de dames Karlita, Cristinita, Monsita (van Monserrat), Carmita, Sheilita en ga zo verder met Anita en Nadinita...

- Nog eentje over het verkeer : in Ecuador stopt men niet voor een voetganger, ook niet op het zebrapad... Oversteken is een kwestie van goed opletten. Er is ook geen apart rood/groen licht voor voetgangers. Je moet kijken naar de verkeerslichten voor de auto's! Bovendien zijn er hier momenteel stroomonderbrekingen van meerdere uren per dag... met als gevolg dat ook de verkeerslichten niet werken. Dit creëert een ongelooflijke chaos, op de drukke wegen, vooral in de spits, ik hoef er geen tekeningetje bij te maken...
- Wat betreft deze stroomonderbrekingen (die verschillend zijn per district en per regio maar die ook verschillen van week tot week, een onmogelijke puzzel): De mensen zeggen hier : "Se va la luz" of "se fue la luz". Ze zeggen dus niet dat de electriciteit uitvalt maar wel dat het licht weg is, want het licht is elektrisch... Een redenering als een andere nietwaar.
- En als elfde en laatste puntje: Als het regent ligt er een afgedankt kledingstuk op de grond om je voeten aan af te vegen... In het begin doet het een beetje raar om je voeten te vegen aan een boxershort of aan een t shirt... Maar alles went he...

Dit is een kleine greep uit onze ervaringen... Er zijn er duizenden meer en het vraagt een boek om alles te beschrijven... Dit boekje volgt nog in de komende maanden. Wij danken alle lieve mensen van Taporí waaronder eerst en vooral Inge en Saulo maar ook (ik hoop dat ik niemand vergeet) Ximena, Anita, Yesenia, Rocio, Wilson, Miguel, Patricio, Evelyn, Jasmin, alle lieve dames van de keuken, Carmita en Ivonne,... En niet te vergeten de cursisten en de kinderen, onze pupilos...

¡Que les vaya muy bien!

Nadine Verheuen, Pomasqui, 24 de noviembre 2024.

P.S. En hoe de onderstaande foto gemaakt werd, dat is een mooi raadseltje!

BERICHTEN EN AANKONDIGING VAN TAPORI-ACTIVITEITEN

Amigos de Taporí 23 februari 2025

Zie flyer op de volgende bladzijde

Solidariteitsgroep van het AZ Voorkempen:

De Solidariteitswerkgroep A.Z. Voorkempen blijft het gezondheidscentrum Taporí in Ecuador ook volgend jaar steunen.

Daarom kondigen we dan ook met veel liefde en plezier onze jaarlijkse terugkerende evenementen aan:

- a. **Quiz** : op **vrijdag 14 maart 2025** , opnieuw in Zaal Waterweg, A.Z. Voorkempen. Info voor inschrijvingen volgt voor eind november.
- b. Ons jaarlijks **fiets/wandelweekend** gaat door van **16-18 mei 2025**, in een mooie streek: Rivierenland in Nederland. We fietsen of wandelen langs mooie dijken, grachten, sloten en rivieren.. en overnachten in een gezellig hotel met een lekkere keuken.

Schrijf deze data alvast in jullie agenda's. Weldra volgen de info en uitnodigingen tot inschrijving.

Met vriendelijke groeten van het Taporiteam van het AZ Voorkempen

De VZW Kontinenten vraagt ons om aan schenkers het volgende te herinneren

*Giften moeten op de rekening van Kontinenten **toekomen ten laatste op 31 december**. Giften die begin januari toekomen op de rekeningen van Kontinenten komen automatisch in aanmerking voor het nieuwe burgerlijk jaar. U krijgt dan uw attest voor dit laatste bedrag pas meer dan een jaar later. Indien u met zekerheid wenst dat uw gift voor het lopend jaar telt, raden wij u aan om uw storting voor 25 december over te maken. Dan ontvangt u uw fiscaal attest in het begin van het nieuwe jaar.*

Vergeet niet bij uw overschrijving het project waarvoor uw schenking bestemd is te vermelden (in dit geval: Taporí Ecuador – Inge Debrouwere), alsook uw rijksregisternummer.

AMIGOS DE TAPORI INVITEERT
OP DE KOFFIE MET
SOLIDARITEITSKOOR
"VAMOS PRA LUTAR" o.l.v. RIK DECRAMER
T.V.V. "TAPORI ECUADOR"

ZONDAG 23 FEBRUARI 2025

OM 14U KOFFIE/THEE EN HEERLIJKE TAART.

OM 15U OPTREDEN KOOR VAMOS PRA LUTAR.

OM 16.30U GEZELLIGE BABELS BIJ EEN DRANKJE.

IN OC DE STEKKE SINT-MAARTENSPLEIN MOORSELE

KOFFIE, TAART EN OPTREDEN: €15,00 PER PERSOON,

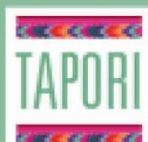
KINDEREN TOT 12 JAAR OPTREDEN GRATIS / TAART EN DRANKJE € 7,00

INSCHRIJVEN MET VERMELDING VAN AANTAL PERSONEN BIJ AGNES BRUNEEL

0486/ 25 38 27 abruneel@scarlet.be

OP NAAM VAN AMIGOS DE TAPORI BE 35 5230 8090 3937

WIJ, "AMIGOS DE TAPORI" ZIJN BLIJ MET JULLIE AANWEZIGHEID.

T.V.V. "Tapon Ecuador"

Vogel van papier

Vragen of opmerkingen bij de
ouders van Inge:

Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
edebrall@telenet.be

HOE INGE CONTACTEREN?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito - Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29
Mobiel + 593 988 25 04 39

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen.

Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi voorbeeld van solidariteit en "vriendschap tegen armoede".

Wat is Tapori ?
Info en Video op

www.vogelvanpapier.be

STEUN:

Met fiscaal attest: (Vanaf 40,00 € per jaar)

BE66 7380 3734 7143 / KREDBEBB

Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge - 050/444.959

www.kontinenten.be - secretariaat@kontinenten.be

Kontinenten behoudt 5% voor de administratieve verwerking.

Vermelding:

1. Je eigen naam en voornaam zoals op identiteitskaart (één enkele naam, geen naam van gezin/koppel)
2. Je rijksregisternummer (verplicht sinds 1 januari 2024)
3. Het project dat je steunt: Inge Debrouwere – Tapori - Ecuador

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906

Vriendengroep Tapori

Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terecht komen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf ook de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20 (ouders van Inge)